



DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 26 listopada 2020 r.

Poz. 8924

WYROK NR IV SA/PO 150/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 26 sierpnia 2020 r.

w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Czajków

Sygn. akt IV SA/Po 150/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Maciej Busz

Sędzia WSA Józef Maleszewski

Asesor sądowy WSA Maria Grzymisławska-Cybulska (spr.)

Protokolant st.sekr.sąd. Justyna Hołyńska-Matela

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2020 r.

przy udziale

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim

na uchwałę Rady Gminy w Czajkowie

z dnia 27 marca 2019 r. nr IV/29/19

w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Czajków

stwierdza nieważność Załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej jego: § 3 oraz § 7 ust. 2 i 3

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Ostrowie Wielkopolskim pismem z dnia 16 stycznia 2020 r. wniósł do sądu administracyjnego skargę na uchwałę Rady Gminy w Czajkowie z dnia 27 marca 2019r. nr IV/29/19 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Czajków.

Uchwale zarzucono istotne naruszenie prawa materialnego:

- art.4 ust.2 pkt 1 c ustawy z dnia 13 września 1996r.o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2019.2325) poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i wprowadzenie w § 3 obowiązku oczyszczania chodników ze śniegu i lodu w określony sposób;

- art.4 ust.2 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996r.o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2018.1454) poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i zobowiązanie właścicieli nieruchomości, w §7 ust.2 i 3 regulaminu, do odpowiedniego usytuowania pojemników na odpady komunalne oraz utrzymywania ich w czystości

Żądaniem skargi objęto stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 3 i § 7 ust.2 i 3 jej załącznika.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że w § 3 Regulaminu doszło do przekroczenia delegacji ustawowej przez uchwałodawcę, ponieważ wprowadzenie obowiązku oczyszczania chodników i innych części nieruchomości służących do użytku publicznego ze śniegu i lodu w określony sposób, wykracza poza delegację ustawową wskazaną w art.4 ust.2 pkt. 1 c ustawy o utrzymaniu czystości, gdyż nakładają na właścicieli nieruchomości obowiązki szersze niż to wynika z ustawy. Prokurator wskazał również, że bez należytego ustawowego upoważnienia Rada Gminy w Czajkowie w § 7 ust 2 i 3 regulaminu wprowadziła wymagania jakim mają odpowiadać miejsca posadowienia pojemników na odpady oraz obowiązek utrzymywania tych miejsc w czystości.

W odpowiedzi na skargę wskazano, że skarga dotyczy stwierdzenia nieważności tylko w odniesieniu do § 3 i § 7 ust. 2 i ust. 3 załącznika do uchwały. Wyjaśniono, że kwestionowane zapisy miały na celu doprecyzowanie obowiązku oczyszczenia chodników ze śniegu i lodu oraz odpowiedniego usytuowania pojemników na odpady komunalne oraz utrzymania ich w czystości i nie zostały zakwestionowane przez organ nadzoru - Wojewodę Wielkopolskiego. Wniesiono o oddalenie skargi i przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność pełnomocnika organu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Przeprowadzona przez Sąd kontrola legalności zakwestionowanej uchwały Rady Gminy w Czajkowie z dnia 27 marca 2019r. nr IV/29/19 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Czajków wykazała, że skarga jest zasadna.

Na podstawie art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.; dalej: "p.p.s.a.") sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, a stosownie do przepisu art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2169) kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W ramach swej kognicji Sąd bada, czy przy wydawaniu zaskarżonego aktu nie naruszono przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia jej nieważności. Przepis ten pozostaje w związku z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2019, poz. 506 – dalej jako: u.s.g.), stosownie do którego nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem. Wprowadzając sankcję nieważności, jako następstwa naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłyby do zastosowania tej sankcji. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że "istotne" naruszenie prawa stanowi uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, s. 101-102). Za istotne naruszenie prawa uznaje się takiego rodzaju naruszenia jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenia procedury podjęcia uchwały (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639). Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym. Nie jest zaś konieczne rażące naruszenie, warunkujące stwierdzenie nieważności decyzji, czy postanowienia, o jakim mowa w przepisie art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018, poz. 2096 – dalej również jako: k.p.a.).

Dokonując kontroli zaskarżonej uchwały Sąd miał na uwadze, że z dniem 01 lipca 2020 r. zaskarżona uchwała utraciła moc, na podstawie § 3 uchwały Nr XV/98/20 Rady Gminy w Czajkowie z dnia 27 maja 2020 roku w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Czajków (Dz.urz. Woj.Wlkp., poz. 5058).

Zaakcentować trzeba, że zasadą jest, że "zniknięcie" przedmiotu kontroli sądowej przed dniem wyrokowania przez sąd administracyjny skutkuje bezprzedmiotowością postępowania sądownoadministracyjnego, uzasadniającą jego umorzenie (por. R. Hauser, Stosowanie reguł walidacyjnych w orzecznictwie sądownoadministracyjnym (na przykładzie konkretnej sprawy) [w:] W poszukiwaniu dobra wspólnego. Księga jubileuszowa Profesora Maciej Zielińskiego, pod red. A. Choduń i S. Czepity, Szczecin 2010, s. 325 i nast.). Od tej zasady istnieją pewne wyjątki. Otóż, zgodnie z poglądem ugruntowanym w orzecznictwie, zmiana lub uchylenie uchwały podjętej przez organ jednostki samorządu terytorialnego w sprawie z zakresu administracji publicznej nie czyni zbędnym wydania przez sąd administracyjny wyroku, jeżeli zaskarżona uchwała może być stosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego jej uchylenie lub zmianę. Następstwa stwierdzenia nieważności uchwały polegają bowiem na wyeliminowaniu jej postanowień z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*, tj. od daty podjęcia uchwały, są zatem dalej idące niż uchylenie uchwały, które wywiera jedynie skutek *ex nunc*, tj. od daty uchylenia (por.: uchwała TK z 14.09.1994 r., W 5/94, OTK 1994/2/44; wyrok NSA z 22.03.2007 r., II OSK 1776/06, CBOSA).

Taka sytuacja w ocenie Sądu ma miejsce w niniejszej sprawie.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej uchwały stanowią przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w brzmieniu nadanym ustawą w dniu podjęcia uchwały (Dz. U. 2018 poz. 1454 ze zm. – aktualny w dacie podejmowania Uchwały – dalej jako: "u.c.p.g.").

Delegację ustawową dla podjęcia zaskarżonej uchwały stanowił art. 4 ust. 1 u.c.p.g. Przepis ten upoważnia radę gminy do uchwalenia, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w zakresie określonym w art. 4 ust. 2 ww. ustawy. Regulamin utrzymania porządku i czystości w gminie stanowi prawo miejscowe a jego postanowienia mają jedynie uszczegóławiać regulacje ustawowe, w szczególności zawartych w ustawie upoważniającej.

Regulamin wydany na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (w jego ówczesnym brzmieniu) określać miał szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony);

- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Przyznane radzie gminy kompetencje do uchwalenia regulaminu ograniczone zostały do ustalenia w tymże regulaminie jedynie szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy i w zakresie ściśle określonym w ustawie. Jeżeli katalog spraw, w zakresie których ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia szczegółowych zasad postępowania jest zamknięty to - organ ten może dokonywać regulacji prawnych - tylko w takim zakresie - w jakim został do tego upoważniony. Elementy wskazane w wymienionym art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, mają charakter wyczerpujący, nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca zastosowania tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostały w nim wymienione (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2012/12). Art. 4 ust. 2 u.c.p.g. nie daje radzie gminy prawa do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tym przepisie, jak również nie pozwala na podejmowanie regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Poza tym należy mieć na uwadze, że wymienione w art. 4 ust. 2 u.c.p.g. elementy regulaminu utrzymania czystości i porządku mają charakter obligatoryjny. Uchwalając regulamin rada gminy winna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w powołanym przepisie zagadnień. (vide wyrok NSA z dnia 9 września 2014 r. w sprawie II OSK 654/14; wyrok NSA z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie II OSK 2012/12; wyroki WSA w Gliwicach z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie II SA/GI 465/14; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 23 października 2013 r. w sprawie IV SA/Po 748/13; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie II SA/Sz 238/13, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

1. Prokurator zarzucił Radzie Gminy Czajków naruszenie prawa poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i wprowadzenie w § 3 obowiązku oczyszczania chodników ze śniegu i lodu w określony sposób.

Przepis § 3 załącznika do zaskarżonej uchwały stanowił, że obowiązek oczyszczania chodników i innych części nieruchomości służących do użytku publicznego ze śniegu i lodu winien być realizowany przez ogarnięcie w miejsce nie powodujące zakłóceń w ruchu pieszych lub pojazdów.

Podstawę prawną do nałożenia tego obowiązku stanowił art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.c.p.g. upoważnia radę gminy do określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących m.in. uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.

W pierwszej kolejności dostrzec należy wskazać, że w zaskarżonym przepisie nie wskazano adresata obowiązku nałożonego w § 3 załącznika do zaskarżonej uchwały. Można wnioskować, że wolą organu było nałożenie tego obowiązku na właścicieli nieruchomości. Jednak brak precyzyjnego określenia adresata obowiązku stwarza ryzyko uniemożliwia egzekwowanie go i sprawia, że sytuacja prawna podmiotów, których dotyczy ten obowiązek jest niepewna. W rozważaniach zawartych w wyroku z dnia 28 października 2002 r., sygn. akt KP 3/09 Trybunał Konstytucyjny wskazał, że "wymóg określoności regulacji prawnej znajduje swą konstytucyjną podstawę w zasadzie demokratycznego państwa prawnego. Odnosi się on do wszelkich regulacji (pośrednio czy bezpośrednio) kształtujących pozycję prawną obywatela. Zasada określoności prawa jest bowiem jedną z dyrektyw prawidłowej legislacji. Stanowi ona także element zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa, wynikający z art. 2 Konstytucji. Jest ona również funkcjonalnie powiązana z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawnego. Na ustawodawcy

cięży obowiązek tworzenia przepisów prawa możliwie najbardziej określonych w danym wypadku, zarówno pod względem ich treści, jak i formy. Na oba wymiary określoności prawa składają się kryteria, które były wielokrotnie wskazywane w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, mianowicie: precyzyjność regulacji prawnej, jasność przepisu oraz jego legislacyjna poprawność. Kryteria te składają się na tzw. test określoności prawa, który każdorazowo powinien być odnoszony do badanej regulacji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego stanowienie przepisów niejasnych i wieloznacznych narusza konstytucyjną zasadę określoności regulacji prawnych wywodzoną z klauzuli demokratycznego państwa prawnego, zawartej w art. 2 Konstytucji RP (zob. I. Wróblewska, Zasada państwa prawnego w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego RP, Toruń 2010, s. 75). Dotyczy to także przepisów prawa miejscowego (zob. wyrok WSA z 26.03.2016 r., IV SA/Po 62/16, CBOSA).

Przyjmując jednak nawet, że adresatem obowiązku ustanowionego w § 3 załącznika do zaskarżonej uchwały byli „właściciele nieruchomości”, to wskazać trzeba, że zaskarżonym przepisem nałożono obowiązek usuwania zanieczyszczeń z „części nieruchomości służących do użytku publicznego”. Powyższe uregulowanie nie odpowiada ustawowemu obowiązkowi, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c u.p.c.g. Stanowi on, że właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych. Powołany przepis art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy ogranicza zatem wyraźnie i jednoznacznie powinności właścicieli nieruchomości w odniesieniu do terenu położonego poza granicami ich nieruchomości, po pierwsze wskazując przestrzeń, którą mają się oni zajmować (chodnik w podanym wyżej ścisłym rozumieniu) oraz po drugie określając czynności, które mają oni wykonywać (uprzątnięcie zanieczyszczeń) – por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 9 lipca 2014r., sygn. akt II SA/Gl 258/14. Obowiązek, o którym mowa nie może zatem dotyczyć innych części nieruchomości służących do użytku publicznego, a jedynie tych, o których mowa w omawianym przepisie. Innymi słowy tylko chodnik, który stanowi wydzieloną część drogi publicznej w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, podlega obowiązkowemu uprzątnięciu przez właściciela nieruchomości bezpośrednio położonej wzdłuż tego chodnika. Inne części nieruchomości służących do użytku publicznego, niebędące chodnikiem w znaczeniu, o którym wyżej mowa, nie są objęte obowiązkiem ich uprzątnięcia przez właściciela nieruchomości do nich przylegającej. Na podstawie art. 5 ust. 4 i 5 ustawy obowiązki utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych należą do zarządcy drogi, zaś obowiązki utrzymania czystości i porządku na terenach innych niż wymienione w art. 5 ust. 1-4 ustawy należą do gminy. Tym samym gmina nie może przerzucać na inne podmioty obowiązków, którymi wedle omawianej ustawy sama została obarczona.

Sprzeczność przepisu aktu prawa miejscowego (§ 3 załącznika do Uchwały) z przepisem rangi ustawowej (5 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.c.p.g.) stanowi istotne naruszenie prawa i już z tego powodu za zasadne należało uznać żądanie skargi dotyczące stwierdzenia nieważności § 3 załącznika do Uchwały.

2. Prokurator zażądał również stwierdzenia nieważności § 7 ust.2 i 3 regulaminu, poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i zobowiązanie właścicieli nieruchomości do odpowiedniego usytuowania pojemników na odpady komunalne oraz utrzymywania ich w czystości.

Przepis § 7 załącznika do zaskarżonej uchwały stanowi, że pojemniki powinny być ustawione w granicach nieruchomości, w miejscu trwale oznaczonym, na równej powierzchni, w miarę możliwości utwardzonej, zabezpieczonej przed zbieraniem się wody i błota (ust. 2). Miejsce ustawienia pojemników właściciel nieruchomości jest obowiązany utrzymywać w czystości (pkt 3).

Ustosunkowując się do kwestii wadliwości § 7 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały należy wskazać, że powyższy przepis Regulaminu nakładający na właścicieli nieruchomości szczególne obowiązki dotyczące warunków jakim powinny odpowiadać miejsca do zbierania odpadów nie ma umocowania w ustawie, a wkracza w prawo własności, gdyż to od właściciela zasadniczo zależy, w którym miejscu nieruchomości będzie przechowywał pojemniki. Jednocześnie warunki dotyczące miejsc gromadzenia odpadów stałych regulują przepisy Rozdziału 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2015, poz. 1422, obecnie: Dz.U. z 2019, poz. 1065). Nie może więc tej kwestii regulować również Regulamin. Jednocześnie też należy wskazać, że na temat niedopuszczalności nałożenia obowiązku utwardzenia powierzchni miejsca przechowywania odpadów wypowiedział się Naczelny Sąd

Administracyjny, wskazując, że obowiązek ten nie mieści się w delegacji ustawowej, jak również obowiązku utrzymania w czystości tych miejsc (por. wyrok NSA z dnia 26 marca 2019 r. sygn. II OSK 1160/17).. Z opisanych powyżej przyczyn za zasadny należało uznać zarzut Prokuratora i stwierdzić nieważność § 7 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały.

Odnosząc się do kwestii wadliwości § 7 ust. 3 załącznika zaskarżonej uchwały należy wskazać, że regulacja ta w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały (27 marca 2019 r.) wykracza poza ustawowe upoważnienie z art.4 ust.2 pkt 2 u.c.p.g. Ustawa o czystości i porządku w gminach została zmieniona z dniem 6 września 2019 r., w ten sposób, że do art. 4 ust. 2 tej ustawy dodany został pkt 2a na podstawie którego rada gminy została upoważniona do określenia wymagań w zakresie utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów. Niezależnie od powyższego, § 7 ust. 3 załącznika zaskarżonej uchwały stanowił także modyfikację art. 5 ust. 1 pkt 1u.c.p.g w brzmieniu od 6 września 2019 r. Przepis art. 5 ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. został bowiem zmieniony przez art. 1 pkt 6 lit. a tiret pierwsze ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. (Dz.U.2019.1579) zmieniającej nin. ustawę z dnia 6 września 2019 r. i w tym przepisie został nałożony na właścicieli nieruchomości obowiązek utrzymywania miejsc gromadzenia odpadów w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym.

Z tego powodu Sąd stwierdził również nieważność § 7 ust. 3 załącznika do zaskarżonej uchwały.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., stwierdził nieważność Załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały w części obejmującej jego: § 3 oraz § 7 ust. 2 i 3.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Sędzia WSA

(-) Józef Maleszewski

Asesor sądowy WSA

(-) Maria Grzymisławska-Cybulska